

„מדוע אני צריכה להתגונן?“ קראו

ינעל דיין

עברתו ארצה (בדרך בלתי-חוקית, העתונאי?) מדוע לא כתבת את הסט מדוע השתמשה בשפה האנגלית? על אף תדהמתה, ניסתה יעל להטות ברוח טובה, בהומור הצברי האופייני לה. הדבר לא עזר לה. היום סולפו דבריה עד לבלי הכתב לדברי התרברבות ויוהרה ביותר. דוגמאות מן הדברים שנאמר **שאלה**: האם זה נכון שער מפורסם עזר לך, לפחות, בכתבת **תשובה**: אפשר לקחת את האוריגינאלי, לצלם כל עמוד ממוח את זה לטכסט שהופיע. אפשר את הבחורות שראו אותי בשעת במתנה, כל בוקר בין ארוחת-הב מיסדר.

בעתון: יעל דיין הכחישה ש נכתב עלייה.

שאלה: כמה כסף הרחתה? **תשובה**: זה ענין ביני לבין **שאלה**: מדוע כתבת את הסט לארץ?

תשובה: תנסי את לשבת ולכ הסלפון מצלצל כל שלושה רגעי יותר קל ונוח לשבת בבית גדול, קום מרוחק מכל הפרעה.

בעתון: יעל דיין מצאה ריה, בת שלושת החודשים, צרה מדי

אין היא יפה במובנה הרגיל של המילה. אולם יש בה משהו מיוחד. אולי זו החיות של פניה. היא שופעת חיים. עיניה ירוקות. לעולם אינה מסוגלת להסתיר את הניצנוץ שבפניות עיניה — יש לה אף ישר, פה המזמין נשיקה, שפתיים דקות אך חושניות, שערות שחור רות, רכות כמשי, צואר ארוך, עור כצבע הזית. גופה נשי מאד, והיא יודעת זאת. אין היא גבהתיקומה. מותניה עגלגלות במק צת. הגו ישר, וגם הכתפיים והרגליים יש רות. שדיה מלאים ככל שגבר יכול לדרוש באופן הגיוני מאשה.

„מאחורי גוף ופנים אלה מסתתרת בחורה המסוגלת להיות עדינה ומקסימה, כל עוד הכל מסתדר כרצונה. אולם כאשר אין הדבר כך, היא יכולה להיות דומה מאד לנחש. נדמה לה שהיא יכולה להתחזק ביד אחת את כל החושים שבעולם, ובאותה שעה לנצח ביד השנייה על תומורת פרטית משלה. היא משחילה גברים על שרשרת, ותולה את השרשרת כקישוט על קיר חדרהמיסות שלה. אין היא נותנת דבר, אלא אם כן היא בטוחה שתקבל תמורה יקרה יותר. בקיצור, היא כלבה מחשבת וחורשת-מיומנות.

„אולם מתחת לכל אלה, היא תינוקת חבובה ונבוכה, ילדה המנסה לשחק תפקיד של אשה מבוגרת. היא מעמידה פני אדם עליון, כדי לשכנע את עצמה שאינה אדם נחות. היא זקוקה לבית, לכמה מכות הגור נות, ולגבר בעל רצון חזק.“

כך מתאר אחד מידידיה את אריאל רוך, בתו של אלוף צה"ל, הגיבורה-בגוף-ראשון של הרומאן פנים חזשות במראה. הפרטים כל כך מתאימים למחברת הרומאן עצמה, עד כי רבים מידידיה עלולים לחשוב כי התיאור מכחן ליעל דיין, בתו של אלוף צה"ל, כפי שראתה את סניה במראה לפני שנתיים ושלושה חדשים, כאשר התגישה לצבא ההגנה לישראל.

„מי כתב את הספר?“

בשבע שיער עמדה יעל (”יולה“) דיין על סיטון האניה תיאודור הרצל, השקיפה לעבר החוף המתקרב של עיר הכרמל. היא היתה במצב-רוח מרומם. היו לה כל הסיבות להיות מרוצה מעצי מה. זה עתה, ב־12 בפברואר, מלאו לה 20 שנה. בכיסה נשאה חוזים חתומים, שי הבטיחו את הופעת ספרה הראשון כמעט בעת ובעונה אחת בארבע ארצות: בבריטניה, בצרפת, בארצות-הברית ובישראל. חוזה חמישי הבטיח את הסרת הספר על-ידי חברה בריטית מנוסה.

המחברת הצעירה ידעה שצעדה צעד מכ- ריע ראשון לקראת ההצלחה, שהיא עשתה זאת בכוחות עצמה, וכי היא אמידה מאד לגבי צעירה בגילה. היא היתה גם משוכ- נעת ששעתה מעשה רב לטובת מולדתה, כי מעולם לא הובטח מראש שוק בינלאומי כה אדיר לספר שתיאר את החי הארץ. היא שמחה בחלקה, והיתה בטוחה כי הארץ תש- תתף בשמחתה.

אולם אם קיחתה יעל כי מולדתה תקבל אותה במחויבות-כפיים, טעתה טעות מרה מאד. אחרי פגישה חטופה עם אביה ואחיה הצעיר אהוד (”אודי“), ירדה לנמל ונתקבלה על-ידי להקה מגוחנת של עתונאים. חיש מהר הרגישה כי היא נתקלת בקיר-אטום של איבה.

העתונאים לא ביבזו את זמנם על מח- מאות. השאלות היו מהירות, רצופות, ומ- עליבות. האם נכון שככלל לא היא כתבה את הספר? כמה הרחיבה? האם תשאיר את הכסף בחוק-לארץ, או כבר סידרה את ה-

האלוף
 עם בואה של יעל לנמל, בשבוע שעבר, עלה מסה דיין על סיפון תיאודור הרצל כדי לשוחח עם בתו. דיין קרא את כתבי-היד של הספר, לא הפריע להופעתו, אף שכל הקוראים ספר זה, ינסו לזהות אותו עם אותו אלוף קשוח, המופיע בספר זה, ואשר הזניח את בתו.

עם ביאיי
 במזנון הכנסת — תמונה המדגימה יפה את כשרונה של יעל להתרועע עם קטנים וגדולים, להתנבב בחופשיות מוחלטת חסרת-מעצורים בכל חברה.

האדריכה
 יעל בגיל 14, בנימי בורי של הצופים ב־ רמת-גן, לפני צאתה למחנה עבודה בנגב.

הסופרת
 יעל בשעת שקראו אף על המאמרים הארטיים שפורסמו

האשה
 כפי שהיא כיום, למחרת יום הולדתה ה־20, במכונית הירוקה שחושאלה לה, וההולמת יפה את עיניה ורוב מלבושיה. עיני יעל, שתן החלק הבולט ביותר של פניה, הן תערובת של צבע חום, אותו ירשה מאביה, וצבע ירוק, אותו ירשה ממשפחת האם, בתו של עורך-הדין שוארץ מירושלים.